

Sygnatura akt VIII Ga 369/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Krzysztof Górski (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw:

z powództwa M. K.

przeciwko J. M.

o zapłatę kwot: 1.530 zł, 1.903,09 zł, 1.903,09 zł, 1.894,05 zł, 1.903,09 zł, 2.030 zł i 1.903,09 zł

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 20 czerwca 2014 roku, sygnatura akt X GC 932/12

I. oddała apelację co do wszystkich połączonych spraw;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 630 zł (sześćset trzydzieści złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO K. G. SSO A. B. SSR del. A. W.

Sygn. akt VIII Ga 369/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2012 r. powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 1.530 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.500 zł od dnia 1 czerwca 2009 r. Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 19 czerwca 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda kwotę 1.500 zł z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r. Nadto podnosił, że w tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z jego wniosku postępowanie egzekucyjne przeciwko Spółce (...). Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powód powołując się na treść art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność egzekucji wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za jej zobowiązania. Wobec tego, że J. M., pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uiszczył dochodzonej pozwem kwoty powód zdecydował się poszukiwać ochrony na drodze postępowania sądowego.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 933/12 powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. M. kwoty 1.903,09 zł z odsetkami od kwoty 1.873,09 zł od dnia 1 czerwca 2009 r. Uzasadniając żądanie wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 23 czerwca 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.873,09 zł z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r.. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z wniosku powoda przeciwko Spółce (...) postępowanie egzekucyjne. Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył prowadzone postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność powyższej egzekucji, powód wskazał, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania tej spółki. Pozwany, pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uścił dochodzonej pozvem kwoty.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 934/12 powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 1.903,09 zł z odsetkami od kwoty 1.873,09 zł od dnia 15 lipca 2009 r. Uzasadniając żądanie powód wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 17 sierpnia 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał Spółce (...) zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.873,09 zł z odsetkami od dnia 15 lipca 2009 r. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z wniosku M. K. postępowanie egzekucyjne przeciwko Spółce (...). Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność powyższej egzekucji powód wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania tej spółki. Pozwany, pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uścił dochodzonej pozvem kwoty.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 935/12 powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 1.894,05 zł z odsetkami od kwoty 1.894,05 zł od dnia 24 lipca 2008 r. Uzasadniając żądanie wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 2 października 2008 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał Spółce (...) zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.894,05 zł z odsetkami od dnia 24 lipca 2008 r. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z wniosku powoda postępowanie egzekucyjne wobec (...) sp. z o.o. Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność egzekucji, powód wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania tej spółki. Pozwany pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uścił dochodzonej pozvem kwoty.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 983/12 powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 2.030 zł wraz z odsetkami od kwoty 2.000 zł od dnia 1 czerwca 2009 r. Uzasadniając żądanie wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 19 czerwca 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał Spółce (...) zapłacić na rzecz powoda kwotę 2.000 zł z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., z wniosku powoda prowadzone było postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność powyższej egzekucji, powód wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za jej zobowiązania. Wobec tego, że pozwany pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uścił dochodzonej pozvem kwoty powód zdecydował się wystąpić na drogę postępowania sądowego.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 1129/12 powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 1.903,09 zł z odsetkami od kwoty 1.873,09 zł od dnia 8 czerwca 2009 r. Uzasadniając powód wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 24 lipca 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał Spółce (...) zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.873,09

zł z odsetkami od dnia 8 czerwca 2009 r.. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z wniosku powoda postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność egzekucji, powód wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za jej zobowiązania. Pozwany pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uiścił dochodzonej pozwem kwoty.

W sprawie pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt X GC 1132/12 powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 1.903,09 zł z odsetkami od kwoty 1.873,09 zł od dnia 8 czerwca 2009 r. Uzasadniając żądanie wskazał, że na skutek złożonego przez niego pozwu Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał w dniu 24 lipca 2009 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) sp. z o.o. zapłacić rzecz powoda kwotę 1.873,09 zł z odsetkami od dnia 8 czerwca 2009 r.. W tym samym okresie, na podstawie nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2008 r., prowadzone było z wniosku powoda postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. Egzekucja okazała się w znacznej mierze bezskuteczna i postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy umorzył postępowanie. Powołując się na art. 299 k.s.h. oraz bezskuteczność powyższej egzekucji, powód wywodził, że pozwany jako aktualny członek zarządu (...) sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za jej zobowiązania. Pozwany pomimo skierowania do niego wezwania do zapłaty, nie uiścił dochodzonej pozwem kwoty.

W odpowiedziach na pozew złożonych w sprawach o sygn. akt X GC 932/12, X GC 933/12, X GC 934/12, X GC 935/12, X GC 983/12, X GC 1129/12, jak i X GC 1132/12 pozwany J. M. wniósł o ich połączenie do wspólnego prowadzenia i rozpoznania. Żądał przy tym oddalenia powództw w całości. Zaprzeczył, aby powodowi przysługiwało wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jakiegokolwiek roszczenie. Wywodził, że skoro nie wydano w sprawie wyroku poprzedzonego rozprawą, lecz nakaz zapłaty, to tak zasądzone roszczenie jest co najmniej dyskusyjne. Pozwany wyraził stanowisko, że powód nigdy nie dysponował zgodą spółki na spłatę jej długów, ani też nie był za nie osobiście odpowiedzialny, a tym samym nie mógł wstąpić w miejsce zaspokojonego wierzyciela, zgodnie z art. 518 k.p.c. Ponadto pozwany zarzucił, że powód do 29 listopada 2010 r. był (...) Spółki (...), a poza tym do czasu wykreślenia przez KRS, tj. do dnia 10 marca 2008 r. był również wiceprezesem zarządu Spółki, a w okresie od stycznia do marca 2008 r. prezesem zarządu. W ocenie pozwanego brak jest zatem skutecznego roszczenia powoda wobec pozwanego, skoro zgodnie z przepisami art. 299 k.s.h., tę samą odpowiedzialność jak pozwany za zobowiązania spółki ponosi powód. Pozwany wskazał, że chociaż przedstawione przez powoda nakazy zapłaty wydane zostały w 2009 r., to wierzytelność, której dochodzi powód powstała wcześniej, to jest w czasie, gdy powód pełnił jeszcze funkcję członka zarządu. Pozwany wywodził, że postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne wobec Spółki (...), było prowadzone na podstawie innego tytułu wykonawczego, niż związany z żądaniem pozwu, za który odpowiedzialność miałby ponosić pozwany. Tym samym zdaniem pozwanego nie zostało wykazane, aby egzekucja prowadzona na podstawie nakazów zapłaty załączonych do pozwów okazała się bezskuteczna, co z kolei stanowi warunek konieczny do przypisania pozwanemu odpowiedzialności jako członkowi zarządu spółki na podstawie art. 299 k.s.h. Z postanowienia komornika wynika, że egzekucja ta uległa umorzeniu na skutek bezczynności wierzyciela. Pozwany podniósł, że nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki także z tej przyczyny, że w dniu 7 sierpnia 2008 r. złożył w Sądzie Rejonowym w Szczecinie Wydział XXII Gospodarczy wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Pozwany wyjaśnił przy tym, iż wcześniejsze złożenie przez pozwanego wniosku o ogłoszenie upadłości spółki nie było możliwe, gdyż w okresie od 8 stycznia 2008 r. do 23 czerwca 2008 r. pozwany wykreślony był z KRS jako członek zarządu Spółki. Po ponownym wpisaniu przez KRS, jako członka zarządu Spółki, pozwany natychmiast (tj. w dniu 27 czerwca 2008 r.) wezwał M. K., który przez cały ten czas zarządzał spółką, do zwrotu wszelkiej dokumentacji spółki, w tym handlowej, księgowej, statutowej i innej związanej ze Spółką, jej kontrahentami, jak również wszelkiej korespondencji, wykazów zawartych umów oraz postępowań sądowych z udziałem spółki, gdyż całość, łącznie z dostępem do rachunku bankowego, była w dyspozycji powoda. Zdaniem pozwanego wezwanie to, mimo prawidłowego doręczenia, pozostało bez odpowiedzi, w związku z czym pozwany próbował we własnym zakresie odtworzyć stan majątku spółki, jej zobowiązań, ewentualnych wierzytelności i zawartych umów. Pozwany wywodził, że po powzięciu częściowej wiedzy na temat zobowiązań spółki złożył wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Jego zdaniem nawet gdyby przyjąć, iż wniosek o ogłoszenie upadłości nie został złożony we właściwym terminie, to nie ponosi on winy z tego

tytułu gdyż nie miał wiedzy o stanie spółki, a przede wszystkim nie miał dostępu do jej dokumentacji. Pozwany zaznaczył również, iż chociaż z dokumentacji w aktach rejestrowych spółki wynika, iż dane pozwanego, jako członka zarządu zostały wykreślone z KRS w styczniu 2008 r., to został on odwołany z funkcji prezesa zarządu już w marcu 2007 r., kiedy to też zbył swoje udziały w spółce. Jakkolwiek, w późniejszym okresie okazało się, iż odwołanie było nieskuteczne z uwagi na brak tajności głosowania, a umowa zbycia udziałów nieważna, to zdaniem pozwanego ta okoliczność i tak świadczyć powinna o tym, że był przekonany iż jego mandat wygasł i tym samym zakończyły się jego obowiązki związane z reprezentacją Spółki. Niezależnie od powyższych twierdzeń pozwany zarzucił, że analiza kondycji finansowej spółki w latach 2007-2009 wskazuje na to, że nawet gdyby pozwany złożył wniosek o ogłoszenie jej upadłości we wcześniejszym terminie, to nie doprowadziłoby by to do zaspokojenia roszczeń powoda.

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2012 r. zarządzono połączenie spraw i prowadzenie ich pod sygn. akt X GC 932/12 celem wspólnego rozpoznania, a także rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2013 r. Sąd postanowił połączyć sprawę o sygn. akt X GC 983/12 ze sprawą o sygn. akt X GC 932/12 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W piśmie z dnia 24 stycznia 2013 r. powód podniósł, że pozwany już marcu 2007 r. posiadał wiedzę o stanie finansów spółki, gdyż w tej dacie podpisał bilans, rachunek zysków i strat oraz sprawozdanie finansowe za rok 2006, a także brał udział w jego zatwierdzeniu poprzez udział w (...), które odbyło się w dniu 23 marca 2007 r., a w jego trakcie zatwierdzono sprawozdanie finansowe wykazujące stratę w wysokości 94.623,89 zł.

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 r. Sąd zarządził połączenie sprawy o sygn. akt X GC 1132/12 ze sprawą o sygn. akt X GC 932/12 celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2013 r. Sąd postanowił połączyć sprawę X GC 934/12 ze sprawą X GC 935/12 do łącznego prowadzenia pod sygnaturą X GC 935/12 oraz połączyć sprawę X GC 935/12 ze sprawą X GC 932/12 do łącznego prowadzenia i rozpoznania pod sygnaturą X GC 932/12.

W piśmie z dnia 13 lutego 2013 r. pozwany podniósł, że skoro powód był również członkiem zarządu spółki, to nic nie stało na przeszkodzie, aby wniosek o ogłoszenie upadłości w imieniu spółki złożył sam.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd uwzględnił częściowo (do połowy wartości) powództwa we wszystkich połączonych sprawach oddalił żądania pozwów w dalej idącym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie to Sąd uzasadnił następującymi ustaleniami faktycznymi. Sąd uznał za udowodnione, że J. M. pełnił funkcję Prezesa Zarządu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w okresie od 13 kwietnia 2006 r. do 8 stycznia 2008 r., a ponownie zaczął ją pełnić od dnia 23 czerwca 2008 r. i sprawuje ją do chwili obecnej.

Natomiast powód M. K. w okresie od 13 kwietnia 2006 r. do 8 stycznia 2008 r. był wiceprezesem zarządu w/w Spółki, a od 8 stycznia 2008 r. do dnia 10 marca 2008 r. prezesem jej zarządu. W tym okresie członkiem zarządu nie był pozwany.

W spółce obowiązywała reprezentacja jednoosobowa.

Zarówno powód jaki i pozwany pozostawali wspólnikami spółki, z tym że z dniem 29 listopada 2010 r. wpisano do rejestru spółki informację, iż powód nie posiada już udziałów w spółce.

Pozwany koncentrował swoją uwagę na sprawach związanych z budownictwem. Powód zaś przejawiał inicjatywę w zakresie prowadzenia spraw administracyjnych i (...) Spółki (...).

Zakres uprawnień członków zarządu nie został jednak w sposób formalny ani faktyczny ukształtowany przez przypisanie im na wyłączność określonego zakresu czynności. Nie było przeszkód, aby pozwany zapoznawał się z sytuacją finansową spółki, uważał jednak że większe kompetencje w tym zakresie posiada powód.

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2005 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie I Wydział Cywilny zasądził od P. M. na rzecz J. K. kwotę 18.200 zł wraz z odsetkami .

W dniu 13 sierpnia 2007 r. wyrokowi nadano klauzulę wykonalności.

W dniu 29 czerwca 2006 r. pozwany wystawił wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. fakturę VAT na kwotę 96.349,50 zł brutto tytułem zapłaty za prace remontowe. Jako termin płatności wskazano 12 lipca 2006 r.

W dniu 4 października 2006 r. pozwany wystawił wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. fakturę VAT na kwotę 19.764 zł brutto tytułem zapłaty za prace remontowe. Jako termin płatności wskazano 18 października 2006 r.

W dniu 5 września 2006 r. powód został uznany za winnego 11 czynów (stanowiących ciąg przestępstw) z art. 284 § 1 k.k., w rezultacie czego powód został skazany na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (zawieszanej na okres 3 lat próby) oraz karę grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 20 zł każda.

Z dniem 1 lutego 2007 r. wyrok ten stał się prawomocny.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2007 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie XIII Wydział Gospodarczy zasądził od powoda na rzecz J. S. kwotę 60.632,20 zł wraz z odsetkami oraz oddalił jednocześnie powództwo wzajemne powoda.

W dniu 9 kwietnia 2008 r. wyrokowi nadano klauzulę wykonalności.

W marcu 2007 r. sporządzono sprawozdanie finansowe (...) sp. z o.o. w S. za rok 2006, zgodnie z którym stan aktywów i pasywów na koniec roku 2006 wyniósł 842.449,57 zł, natomiast strata w tym okresie wyniosła 94.623,89 zł.

Zgodnie ze sprawozdaniem, podpisanym zarówno przez powoda, jak i pozwanego, spółka zamierzała nabyć udziały w spółkach prawa handlowego na kwotę co najmniej 250.000 zł oraz nabyć nieruchomość na własną siedzibę. Strata w wysokości 94.623,89 zł miała zostać pokryta zyskiem spółki z następnymi latami.

W dniu 23 marca 2007 r. zgromadzenie wspólników w osobach zarówno powoda, jak i pozwanego podjęło w głosowaniu jawnym uchwały o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego za rok 2006 wraz z bilansem, o zatwierdzeniu sprawozdania z działalności spółki za rok 2006, o pokryciu straty finansowej z zysku lat następnych, udzieliło absolutorium powodowi i pozwanemu, podniosło kapitał spółki o kwotę 235.000 zł poprzez utworzenie 470 udziałów po 500 zł każdy, poprzez wniesienie wskazanych wkładów. Jednocześnie podjęto uchwały o odwołaniu pozwanego z funkcji prezesa zarządu oraz o odwołaniu powoda z funkcji vice-prezesa zarządu, przy jednoczesnej uchwale o powołaniu powoda na funkcję prezesa zarządu.

M. L. została natomiast pełnomocnikiem spółki do zawierania wszelkich umów z powodem. Ustalono przy tym, że podjęte uchwały wchodzi w życie z dniem ich podjęcia.

W dniu 7 maja 2007 r. powód kontaktował się, drogą korespondencji elektronicznej, z I. P., w trakcie której przesłał jej zeskanowane pisma dotyczące skorygowania faktur. Zwrócił się także o wyjaśnienie sprawy przyszłych prac pracowników spółki w Hiszpanii.

I. P. udzieliła informacji, iż pozwany zapewnił, że spółka nie zalega z żadnymi fakturami. Natomiast trudności z pracami w Hiszpanii wynikać miały z problemów z otrzymaniem licencji.

W kolejnym mailu powód poprosił I. P. o przesłanie zestawienia księgowego wskazującego rozliczenie płatności, które to zestawienie zostało mu przesłane.

W dniu 10 lipca 2007 r. pozwany działając w imieniu (...) sp. z o.o. zawarł z J. K. umowę, na podstawie której (...) sp. z o.o. zobowiązała się do odpłatnego świadczenia, w ramach stałego zlecenia, usług w postaci sprawowania zarządu majątkiem i interesami J. K..

Tego samego dnia między tymi samymi stronami doszło do zawarcia umowy, na podstawie której (...) sp. z o.o. miała nabyć od J. K. wierzytelność przysługującą mu od P. M. o wartości należności głównej 18.200 zł oraz kosztami procesu w kwocie 362,80 zł, wynikającymi z wyroku z dnia 16 listopada 2005 r. wydanego w sprawie o sygn. akt I C 1290/05.

Również w dniu 10 lipca 2007 r. pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę, w której oświadczył, że nieodpłatnie przenosi na spółkę wszelkie uprawnienia wynikające z umowy o współpracy z dnia 14 grudnia 2005 r. pomiędzy pozwanym a M. B..

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2007 r. sąd rejestrowy zmienił wpis w rejestrze (...) sp. z o.o. w zakresie REGON, NIP oraz adresu spółki (z ul. (...) na ul. (...)) i oddalił wniosek w zakresie podwyższenia kapitału zakładowego (...) sp. z o.o., zmiany danych wspólników w zakresie ilości i łącznej wysokości posiadanych udziałów, wykreślenia członka zarządu J. M. i wpisania M. K. jako prezesa zarządu, ujawnienia prokurenta w osobie M. T. oraz wzmianek o złożeniu rocznego sprawozdania finansowego oraz sprawozdania z działalności za rok 2006. Rozstrzygnięcie to sąd uzasadniał naruszeniem art. 247 § 2 k.s.h. Zdaniem sądu uchwały z dnia 23 marca 2007 r. zostały podjęte w głosowaniu jawnym, w sytuacji, gdy powyższy przepis wymaga głosowania tajnego, co z kolei powoduje nieważność tak podjętej czynności stosownie do art. 58 § 1 k.c.

W dniu 17 listopada 2007 r. zgromadzenie wspólników w osobach powoda i (...) sp. z o.o. podjęło w głosowaniu tajnym uchwały o odwołaniu pozwanego z funkcji prezesa zarządu oraz o odwołaniu powoda z funkcji vice-prezesa zarządu, przy jednoczesnej uchwale o powołaniu powoda na funkcję prezesa zarządu oraz uchwałę o wystąpieniu przeciw pozwanemu na drogę prawną w związku z domniemaniem działania na szkodę spółki. M. T. powołano natomiast pełnomocnikiem spółki do zawierania umów z powodem. Ustalono przy tym, że podjęte uchwały wchodzi w życie z dniem ich podjęcia.

W dniu 5 grudnia 2007 r. Prokuratura zajęła od powoda dokumentację finansową dot. (...) sp. z o.o.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2008 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie XVII Wydział Gospodarczy KRS-u oddalił wniosek (...) sp. z o.o. o wykreślenie z rejestru dotychczasowego prezesa zarządu w osobie powoda i wpisanie nowego prezesa zarządu w osobie M. T. oraz wpisania powoda jako prokurenta spółki. Powyższe postanowienie Sąd uzasadnił tym, że podjęte z zgromadzenia wspólników w dniu 17 listopada 2007 r. oraz 15 lutego 2008 r. są nieskuteczne i nie mogą stanowić podstawy wpisu, gdyż powód na skutek skazania prawomocnym wyrokiem miał zakaz pełnienia funkcji członka zarządu, a tym samym zawarta przez niego - jako członka zarządu (...) sp. z o.o. - umowa zbycia udziałów była nieważna. W rezultacie Spółka ta nie mogła zbyć udziałów na rzecz M. T. oraz M. C.. Niezależnie od tego sąd zwrócił uwagę, że treść protokołów z 17 listopada 2007 r. oraz 15 lutego 2008 r. w zakresie stwierdzeń dot. ilości posiadanych przez wspólników stanowiących kapitał zakładowy spółki są sprzeczne z rzeczywistym stanem rzeczy, ponieważ wysokość kapitału zakładowego wynosi 100.000 zł i składa się z 200 udziałów o wartości nominalnej 500 zł.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2008 r. Sąd Rejonowy Szczecinie XVII Wydział Gospodarczy KRS-u wykreślił na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z rejestru przedsiębiorców dane powoda jako prezesa zarządu. Postanowienie było tłumaczone prawomocnym skazaniem powoda na podstawie wyroku Sądu Rejonowego o sygn. akt XIV K 2054/06.

W dniu 9 kwietnia 2008 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt NP 101/08), którym nakazał (...) sp. z o.o. w S., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 19.830,49 złotych wraz z odsetkami ustawowymi:

od kwoty 936 złotych od dnia 1 lutego 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 marca 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 31 marca 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 maja 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 czerwca 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 30 czerwca 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 sierpnia 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 września 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 29 września 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 listopada 2007 r.

od kwoty 936 złotych od dnia 1 grudnia 2007 r.

od kwoty 2.800 złotych od dnia 1 stycznia 2008 r.

od kwoty 2.800 złotych od dnia 1 lutego 2008 r.

od kwoty 2.800 złotych od dnia marca 2008 r.

od kwoty 1.134,49 złotych od dnia 17 marca 2008 r.

W dniu 10 lipca 2008 r. powyższemu nakazowi nadano klauzulę wykonalności.

W czerwcu 2008 r. powód przekazał prokuraturze dalsze dokumenty związane z (...) sp. z o.o.

Pismem nadanym 3 lipca 2008 r., odebrany przez powoda w dniu 8 lipca 2008 r. J. M., jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o., wezwał powoda do natychmiastowego przekazania wszystkich pieczęci firmowych, a także całej dokumentacji handlowej, księgowej, statutowej, jak również wszelkiej korespondencji, wykazu zawartych umów oraz postępowań sądowych z udziałem spółki, a także innych dokumentów jej dotyczących, a uzyskanych przez powoda w jakikolwiek sposób, gdy był członkiem zarządu spółki, aż do daty odebrania tego pisma.

W dniu 22 lipca 2008 r. powód złożył wobec komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie wnioski o wszczęcie egzekucji przeciw (...) sp. z o.o. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 kwietnia 2008 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Szczecinie (sygn. akt NP 101/08).

W dniu 30 lipca 2008 r. komornik zawiadomił powoda o wszczęciu egzekucji oraz wezwało do uiszczenia zaliczki na wydatki, natomiast spółkę wezwał do zapłaty należności w kwocie 18.696,49 zł (należność główna), 1.813,12 zł (odsetki), 3.076,44 zł (opłata egzekucyjna) oraz 16,65 zł (wydatki gotówkowe).

W dniu 24 lipca 2008 r. powód wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 1.894,05 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zwrotu zapłaconej przez niego jako pracownika i udziałowca spółki opłaty za zużyte media oraz czynsz najmu pomieszczeń.

W dniu 2 października 2008 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 1.894,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 lipca 2008 r. oraz kwotę 24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nakaz zapłaty został odebrany przez J. M. w dniu 25 października 2008 r. Powyższemu nakazowi w dniu 25 listopada 2008 r. nadano klauzulę wykonalności.

Zobowiązanie Spółki z tytułu czynszu oraz opłat za media istniało w okresie, gdy powód był ujawniony w KRS jako Prezes Zarządu Spółki P..

W dniu 7 sierpnia 2008 r. pozwany działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. złożył do Sądu Rejonowego w Szczecinie XXII Wydział Gospodarczy wniosek o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. w S., obejmującej likwidację jej majątku. Pozwany wniosek uzasadniał niewypłacalnością spółki oraz przekroczeniem zobowiązań wartości majątku spółki. Pozwany wywodził przy tym, że spółka nie posiada żadnych środków pieniężnych, stan jej konta wykazuje saldo ujemne, a zgromadzony majątek nie pozwala na pokrycie istniejących zobowiązań. Ponadto powołując się na sprawozdanie finansowe stwierdził, że spółka w roku 2006 r. poniosła stratę na poziomie 94.623,89 zł, przy kapitale zakładowym 100.000zł. Pozwany podał także, iż wypłacalności spółki zagrażają potencjalne roszczenia osób, które dokonały czynności prawnych ze spółką w okresie od 1 lutego 2007 r., gdyż do tego czasu wykreślono dane M. K., członka zarządu, pomimo prawomocnego skazania za czyn z art. 284 § 1 k.k., który nie poinformował o tym sądu rejestrowego i w dalszym ciągu reprezentował spółkę, a tym samym zawarte przez niego w imieniu spółki umowy uznać należy za nieważne, co z kolei wiązać się może z koniecznością zwrotu otrzymanych przez spółkę świadczeń.

Kolejno pozwany podniósł, że chociaż jego dane jako prezesa zarządu ujawnione zostały w KRS 23 czerwca 2008 r., to wcześniej (tj. w marcu 2008 r.) został on już odwołany z funkcji prezesa zarządu i zbył swoje udziały w spółce. Pozwany wyjaśnił, że nie zostało to jednakże ujawnione w KRS przez M. K., który wówczas był reprezentantem spółki aż do stycznia 2008 r., kiedy to sąd rejestrowy wydał postanowienie o wykreśleniu danych J. M.. Pozwany wyjaśnił jednak, że umowa zbycia udziałów była nieważna, a odwołanie uznane zostało przez sąd za nieskuteczne z uwagi na brak głosowania tajnego podczas zgromadzenia z marca 2007 r., a także głosowanie przez osoby nieuprawnione podczas zgromadzenia z listopada 2007r. Pozwany wywodził, że z tego powodu jego dane zostały ponownie wpisane do KRS i od tego czasu jest on wyłącznym reprezentantem spółki. Pozwany zaznaczył, że chociaż w okresie od marca 2007 r. do maja 2008 r. figurował w KRS jako członek zarządu, to w oparciu o uchwałę odwołującą go z funkcji prezesa i zapewnienia M. K. przekonany był, iż jego mandat wygasł i tym samym zakończyły się jego obowiązki związane z reprezentacją spółki. Kolejno pozwany wyjaśnił, że czas od daty ponownego ujawnienia w KRS jako prezesa zarządu spędzony był przez niego głównie na próbie odtworzenia stanu majątkowego spółki, lecz wobec braku współpracy ze strony M. K., jedynej osoby zorientowanej w ww. kwestiach, okazało się to niemożliwe. Pozwanego prezentował stanowisko, że dalsze istnienie spółki, bez narażenia dla jej wypłacalności jest niemożliwe. Pozwany oświadczył, że nie jest możliwe dołączenie do niniejszego wniosku aktualnego sprawozdania finansowego oraz bilansu, ponieważ brak jest danych w oparciu o które można by było je sporządzić z uwagi na to, że poprzedni zarząd pomimo wezwania do wydania całej dokumentacji księgowej oraz handlowej, nie wydał żadnych dokumentów, za pomocą których można by ustalić aktualny majątek spółki. Do wniosku została załączona lista wierzycieli spółki wraz z podaniem wysokości ich wierzytelności i terminów zapłaty.

Ostatecznie postanowieniem z dnia 14 października 2008 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki (...), uzasadniając orzeczenie tym, że dłużnik nie posiada majątku, który wystarczyłby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

W dniu w dniu 19 grudnia 2008 r. wpłynęło do komornika pismo z Prokuratury Rejonowej S. – Ś. w S. z wnioskiem o wydanie akt KM 1615/08 w związku z prowadzonymi czynnościami sprawdzającymi na skutek złożonego przez powoda zawiadomienia.

Ponowny wniosek prokuratury wpłynął do komornika 5 stycznia 2009 r.

Pismem z dnia 3 marca 2009 r. komornik poinformował powoda, że prowadzone przez niego postępowanie egzekucyjne będzie umorzone, gdyż wierzyciel nie wskazał mienia, z którego może być prowadzona egzekucja, a prowadzone dotychczas postępowanie nie doprowadziło do wyjawienia majątku dłużnika.

W dniu 17 marca 2009 r. powód wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 1.501 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zwrotu zapłaconego przez niego zobowiązania Spółki w postaci raty leasingowej. Zobowiązanie z tego tytułu istniało w okresie, gdy powód był członkiem zarządu tej Spółki.

Odpis nakazu został wysłany na adres (...) sp. z o.o. w S., ul (...), (...)-(...) S.". Pozwana nie odebrała pisma, które zostało zwrócone do sądu.

Pismem z dnia 23 marca 2009 r. komornik wezwał powoda do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z wyceną wskazanych ruchomości.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2009 r. powód oświadczył komornikowi, że wnosi o rozszerzenie postępowania egzekucyjnego i wyegzekwowanie następujących kwot:

należność główna - 19.830,49 złotych

odsetki ustawowe:

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 lutego 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 marca 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 31 marca 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 maja 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 czerwca 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 30 czerwca 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 sierpnia 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 września 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 29 września 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 listopada 2007r.

od kwoty 936,00 złotych od dnia 1 grudnia 2007r.

od kwoty 2.800,00 złotych od dnia 1 stycznia 2008r.

od kwoty 2.800,00 złotych od dnia 1 lutego 2008r.

od kwoty 2.800,00 złotych od dnia marca 2008r.

od kwoty 1.134,49 złotych od dnia 17 marca 2008r.

Powód wniósł także o udzielenie informacji, czy przeciwko dłużnikowi toczą się inne postępowania egzekucyjne.

W piśmie z dnia 15 kwietnia 2009 r. powód wniósł, aby komornik przeprowadził egzekucję wobec (...) sp. z o.o. z podanych w piśmie wierzytelności spółki

W związku z powyższym wnioskiem, komornik zwrócił się do podanych ww. piśmie podmiotów z pytaniem, czy przysługuje im wobec dłużnej spółki wierzytelność jednocześnie informując, że wierzytelności te podlegają zajęciu.

W dniu 19 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od (...) sp. z o.o. z siedzibą S. na rzecz M. K. kwotę 1.501 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższemu nakazowi w dniu 16 września 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Powód zaspokoił ta należność za Spółkę (...). Wierzytelność ta istniała w okresie, gdy powód był członkiem Zarządu w/w Spółki.

Również w dniu 19 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższemu nakazowi w dniu 29 czerwca 2010 r. nadano klauzulę wykonalności.

Wierzytelność w w/w kwocie powód zapłaciła za Spółkę, a istniała ona w okresie gdy był on członkiem jej zarządu.

W dniu 23 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 1.873,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższemu nakazowi w dniu 2 grudnia 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Wierzytelność, którą powód zapłacił za Spółkę istniała w okresie, gdy był on członkiem jej zarządu.

W dniu 8 lipca 2009 r. komornik zajął w toku prowadzonej egzekucji ruchomości w postaci pojazdu marki (...), laptopa oraz telefonu komórkowego, których łączną wartość oszacował na 1.050 zł.

W toku licytacji komorniczej przedmioty te zostały sprzedane za kwotę 787,50 zł.

W dniu 9 lipca 2009 r. komornik ponownie wezwał dłużną spółkę do zapłaty należności.

W dniu 15 lipca 2009 r. powód wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 1.873,09 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zwrotu zapłaconego przez niego jako pracownika i udziałowca spółki zobowiązania spółki w postaci raty leasingowej.

W dniu 24 lipca 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 1.873,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 czerwca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższemu nakazowi w dniu 15 września 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Zapłacona przez powoda za Spółkę należność istniała w okresie, gdy pozostawał on członkiem jej zarządu.

W dniu 24 lipca 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 1.873,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 czerwca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższemu nakazowi w dniu 15 września 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Zapłacona przez powoda należność obciążająca Spółkę (...) istniała w okresie, gdy M. K. był członkiem jej zarządu.

W dniu 17 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) sp. z o.o. z siedzibą S., aby zapłaciła na rzecz M. K. kwotę 1.873,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 lipca 2009 r. oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pismo zawierające nakaz zostało wysłane na adres (...) sp. z o.o. w S., ul (...), (...)-(...) S.". Pozwana nie odebrała pisma, które zostało zwrócone do sądu.

Powyższemu nakazowi w dniu 27 listopada 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Zapłacona przez powoda należność za Spółkę istniała w okresie, gdy pełnił on funkcję członka jej zarządu.

W dniu 9 czerwca 2010 r. odbyło się posiedzenie (odroczone następnie na dzień 11 czerwca 2010 r.) w sprawie z wniosku powoda o wyjawienia majątku dłużnika (...) sp. z o.o.. W trakcie posiedzenia pozwany (będący reprezentantem spółki) stwierdził, że z uwagi na zabranie przez prokuraturę dokumentacji spółki, nie jest w stanie określić jej sytuacji finansowej, w tym wchodzących w skład spółki składników majątkowych (którymi w ocenie pozwanego dysponuje powód) oraz przysługujących spółce wierzytelności. pozwany oświadczył jedynie, iż posiada wiedzę o tym, że spółka do roku 2008 r. dysponowała kwotą 100.000 zł, a powód w tym okresie sprzedał samochód marki M.. Pozwany oświadczył, że prawdopodobnie otrzymał od spółki zapłatę za sprzedaż wobec spółki laptopa oraz M..

Postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. komornik sądowy, na podstawie art. 823 k.p.c., umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt NP. 101/08) z wniosku wierzyciela M. K. przeciwko dłużnikowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Komornik ustalił koszty postępowania w kwocie 402,18 zł. W postanowieniu wskazano, że w toku egzekucji udało się wyegzekwować na rzecz wierzyciela kwotę 1.582,67 zł, w tym kwotę 84,91 zł tytułem kosztów poniesionych przez wierzyciela w egzekucji, od których nie nalicza się opłaty.

Pismem z dnia 15 czerwca 2011 r. powód zwrócił się do komornika o wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania jego wniosków dot. przeprowadzenia egzekucji oraz przyczyn nieprzekazania w prawidłowym terminie kwot uzyskanych od dłużnika.

W odpowiedzi komornik podał, że w toku podjętych czynności terenowych związanych z innym postępowaniem ustalono, że (...) sp. z o.o. nie ma siedziby pod wskazanym adresem, a wszystkie jej ruchomości zostały wyniesione. W związku tym komornik za niecelowe uznał ponawianie czynności pod tym samym adresem. Odnosząc się natomiast do kwestii wyegzekwowanych do tej pory kwot, komornik wyjaśnił, że zostały one przekazane zgodnie z zajęciem do innego komornika, który prowadzi przeciwko powodowi sprawę o egzekucję alimentów.

Pismem wysłanym w dniu 16 kwietnia 2012 r. powód powołując się na art. 299 k.s.h. wezwał pozwanego do zapłaty:

- kwoty 19.830,49 zł wraz z odsetkami jak w treści nakazu zapłaty sygn. akt NP. 101/08, przy uwzględnieniu wpłat dokonanych w toku postępowania egzekucyjnego KM 1598/10

- kwoty 1.873,09 zł wraz z odsetkami od dnia 15 lipca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1994/09

- kwoty 1.501 zł wraz z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1697/09

- kwoty 1.873,09 zł wraz z odsetkami od dnia 8 czerwca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1997/09

- kwoty 1.873,09 zł wraz z odsetkami od dnia 8 czerwca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1998/09

- kwoty 1.894,05 zł wraz z odsetkami od dnia 24 lipca 2008 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 24 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 800/08

- kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1698/09

- kwoty 1.873,09 zł wraz z odsetkami od dnia 1 czerwca 2009 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł, stosownie do nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 1735/09.

Brak zapłaty w terminie do dnia 20 kwietnia 2012 r. skutkować miał skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego

W dniu 7 grudnia 2012 r. do Sądu Rejonowego w Gryfinie II Wydziale Karnym wpłynął akt oskarżenia, w którym powodowi zarzucono popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k. W trakcie składania wyjaśnień w dniu 3 lutego 2014 r., powód (zeczający jako oskarżony) oświadczył, że wnosi o umorzenie tego postępowania, gdyż z datą 18 czerwca pozwany złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu. Zdaniem powoda, po tej dacie nie doszło do zwołania walnego zgromadzenia wspólników, co oznacza, że pozwany utracił mandat i po tej dacie wprowadzać miał wszystkie instytucje w błąd, że nadal jest członkiem zarządu, a tym samym działał na szkodę spółki. Powód wniósł przy tym o zawieszenie postępowania tłumacząc to koniecznością złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia mandatu członka zarządu w osobie pozwanego z dniem 18 czerwca 2007 r. Pozwany natomiast (zeczający jako świadek) wskazał, że być może było tak, iż z chwilą kiedy uzyskał wiedzę na temat nieprawomocnej sprzedaży udziałów i rezygnacji z funkcji prezesa, to wrócił do nazywania siebie prezesem spółki.

Doradca podatkowy sporządził sprawozdanie (...) spółki (...) za okres 1 styczeń – 31 grudnia 2007 r., zaznaczając przy tym, że sprawozdanie to zostało sporządzone na podstawie szczątkowej dokumentacji księgowej w 2011 r., co wynikać miało z zabezpieczenia dokumentacji spółki w związku z prowadzonym przeciwko powodowi postępowaniem karnym.

Zgodnie ze sporządzonym bilansem stan aktywów i pasywów spółki wyniósł na koniec 2007 r. 804.493,60 zł, natomiast spółka w tym okresie osiągnęła zysk na poziomie 53.383,41 zł.

Wnioski z powyższego sprawozdania finansowego zostały przytoczone w sprawozdaniu z działalności spółki za rok 2007 (sporządzonym przez pozwanego), w którym to wskazano, że przewidywany jest dalszy rozwój spółki. Jednocześnie wskazano w sprawozdaniu, że od 2008 r. Spółka nie prowadziła działalności operacyjnej.

W analogicznych okoliczność doradca podatkowy sporządził sprawozdanie finansowe za rok 2008 r., w którym wskazano, że stan aktywów i pasywów spółki wyniósł na koniec 2008 r. 799.793,60 zł, przy czym spółka w tym okresie ponieść miała stratę na poziomie 4.700 zł.

W sprawozdaniu z działalności spółki za rok 2008, sporządzonym przez pozwanego, stwierdzono, że spółka w tym roku nie prowadziła działalności operacyjnej, a ponadto w tym czasie nastąpiło wykreślenie danych powoda, jako członka zarządu spółki z uwagi na prawomocne skazanie za przestępstwo przeciwko mieniu, w związku z czym doszło do wpisania do rejestru danych pozwanego jako prezesa zarządu. Stwierdzono wówczas także, że zarząd starał się uzyskać wiedzę o działalności spółki w czasie, gdy była prowadzona przez powoda, a nadto odzyskać od powoda majątek spółki, lecz kierowane wobec niego wezwania miały pozostawać bez odpowiedzi. W sprawozdaniu zaznaczono, że nie przewiduje się dalszego rozwoju spółki.

W przypadku sprawozdania finansowego za rok 2009 r. wskazano, że stan aktywów i pasywów spółki wyniósł na koniec 2009 r. 795.093,60 zł, przy czym spółka w tym okresie ponieść miała stratę na poziomie 4.700 zł.

W sprawozdaniu z działalności spółki za rok 2009, sporządzonym przez pozwanego, wskazano, że zarząd spółki w tym okresie w dalszym ciągu ustalał informacje na temat wcześniejszej działalności spółki oraz stwierdzono, że nie przewiduje się dalszego rozwoju spółki.

Sprawozdania finansowe za lata 2007 i 2008, w tym bilanse na 31.12.2007 i 31.12.2008 oraz przedstawiony informacyjnie w bilansie na 31.12.2007 stan na 31.12.2006 zostały sporządzone z niedopuszczalnym naruszeniem zasad rachunkowości: zostały sporządzone na podstawie niepełnej ewidencji księgowej, bez inwentaryzacji, przy rażącym naruszeniu zasad wyceny bilansowej. Tym samym naruszone zostały wszystkie nadrzędne zasady rachunkowości, w tym m.in. zasada wiarygodności, ostrożności, kontynuacji działalności. Naruszenia są tak rażące, że sprawozdań finansowych za 2007 i 2008 nie można w najmniejszym stopniu traktować jako wiarygodnych źródeł informacji o stanie majątkowym i finansowym spółki

Sprawozdanie finansowe za 2006, w tym bilans na 31.12.2006 w wersji sporządzonej w marcu 2007, chociaż nie zawiera tak poważnych naruszeń zasad rachunkowości, również nie powinno być uznawane za dostatecznie wiarygodne źródło informacji o spółce w 2006 roku i o jej stanie majątkowym i finansowym na 31.12.2006. W szczególności nie są jasne niektóre zapisy (np. brak wyjaśnienia w informacji dodatkowej treści pozycji pasywów „inne rozliczenia międzyokresowe” na kwotę 620.082,91 zł (aż 74% sumy bilansowej). Brak wiedzy na temat treści ekonomicznej pozycji „inne rozliczenia międzyokresowe” oraz brak wiedzy o strukturze jakościowej należności wykazanych na kwotę łączną 779.119,08 zł (brak informacji o okresach przeterminowania i przewidywanej ściągальności uzasadniającej przyjętą wycenę bilansową) uniemożliwia zweryfikowanie tego sprawozdania pod kątem uznania go za wiarygodne np. z punktu widzenia zachowania zasady ostrożności przy wycenie bilansowej.

Gdyby jednak założyć, że bilans na 31.12.2006 w wersji z marca 2007 prawidłowo przedstawia sytuację majątkową i finansową spółki, to wg stanu na 31.12.2006 spółka nie wypełniała przesłanki upadłości w postaci niewypłacalności polegającej na tym, że zobowiązania przewyższają wartość majątku spółki.

Zebrane w aktach spraw dokumenty i informacje nie są wystarczające albo są obarczone błędami, które nie pozwalają uznać dostępnych danych za wiarygodne do wnioskowania o właściwej dacie wystąpienia przesłanek upadłości. W związku z powyższym nie jest możliwe ustalenie, czy powód M. K. uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności, gdyby postępowanie upadłościowe wdrożono wcześniej.

W toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową S.-N. biegły badając sytuację finansową (...) sp. z o.o. sporządził opinię, w której stwierdził, że stan dostarczonych mu dokumentów nie pozwala na pełną ocenę zleconych mu do rozpoznawania zagadnień, głównie z powodu niekompletności ksiąg i braku niektórych dokumentów. Poza tym wskazał, że stan ksiąg i dowodów księgowych dyskwalifikuje je jako podstawę do precyzyjnego ustalenia przychodów, kosztów i wyniku finansowego. Do księgowania przyjmowano dowody w wielu przypadkach opracowane niestarannie i bez uzyskania wymaganych podpisów i zatwierdzeń. Sprawozdanie finansowe za rok 2006 sporządzono nierzetelnie, gdyż nie dokonano aktualizacji należności i nie wykazano różnic kursowych z tytułu sprzedaży eksportowej.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 14 października 2008 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił wniosek o ogłoszeniu upadłości (...) sp. z o.o. w S. z uwagi na fakt, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

W oparciu o przedstawione ustalenia Sąd uznał powództwo za uzasadnione częściowo w zakresie w jakim zasadzało się na solidarnej odpowiedzialności powoda i pozwanego za zobowiązania Spółki (...), w której obaj pełnili funkcję członków zarządu w okresie w którym istniały zobowiązania dochodzone pozwem.

Sąd wskazał, że we wszystkich sprawach połączonych do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 299 § 1 k.s.h. Zgodnie z jego treścią jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Jednocześnie charakter żądania powoda nakazywał identyfikować je jako roszczenie regresowe dłużnika solidarnego o zwrot spełnionego świadczenia skierowanego do współdłużnika. Podstawę prawną jego realizacji stanowił przepis art. 376 § 1 k.c.

Sąd wskazał, że norma art. 299 k.s.h. nie wprowadza dla odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością obowiązku wszczynania postępowania egzekucyjnego dla zaspokojenia każdej kolejnej należności przysługującej wierzycielowi, jeśli uprzednio egzekwowane inne należności nie zostały zaspokojone z uwagi na bezskuteczność egzekucji i o ile nie doszło do zmiany okoliczności faktycznych uzasadniających twierdzenie, że ponowne wszczęcie postępowania egzekucyjnego mogłoby doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela. Skoro zatem powód wykazał, że posiada wobec Spółki (...) wierzytelności potwierdzone tytułami egzekucyjnymi załączonymi do pozwu, a egzekucja przeciwko tej Spółce była bezskuteczna, to należało przyjąć, że zaktualizowała się przesłanka odpowiedzialności pozwanego J. M. oparta na w/w przepisie.

Bezskuteczność egzekucji wobec Spółki (...) Sąd wyprowadził z orzeczenia Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 października 2008 r. (sygn. akt XXII GU 53/08, a następnie XXII GU 62/08), którym wniosek o ogłoszenie upadłości został oddalony, albowiem majątek dłużnika nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania (art. 13 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego). Sąd przypomniał, że ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu.

Oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości, z tej przyczyny, że majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania stanowi dowód bezskuteczności egzekucji.

Powyższe ustalenie doprowadziło Sąd do przekonania, że pozwany J. M., jako członek zarządu Spółki (...) odpowiada solidarnie za jej zobowiązania wynikające z tytułów egzekucyjnych przedstawionych w ramach prowadzonego postępowania sądowego przez M. K..

Odnosząc się do argumentów pozwanego, Sąd wskazał, że to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, które uwolniłyby go, jako członka zarządu, od odpowiedzialności za zobowiązania Spółki (...). Zdaniem Sądu J. M. nie wykazał w sposób dostateczny żadnej z przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność. Sąd odwołał się przede wszystkim do opinii biegłego sądowego S. M., która odnosi się do prowadzonej w Spółce (...) dokumentacji księgowo – finansowej. Sąd podzielił w całości, jako logiczne i osadzone w obszarze wiadomości specjalnych biegłego, te ustalenia i wyprowadzone na ich podstawie wnioski, które świadczą o nierzetelności sporządzanych w tej spółce sprawozdań finansowych, a także o niewłaściwym prowadzeniu jej ewidencji księgowej. Opinia biegłego nie pozwala na ustalenie wystąpienia okoliczności ponoszonych przez pozwanego, a prowadzących do zwolnienia go z odpowiedzialności za zobowiązania spółki z o.o., której był i nadal jest członkiem zarządu.

Żaden z przedstawionych w sprawie dokumentów nie stanowi podstawy dla pozytywnego zweryfikowania twierdzeń pozwanego o wystąpieniu okoliczności uwalniających go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Negatywne konsekwencje tego stanu obciążają J. M. i uzasadniają uwzględnienie, co do zasady, kierowanych pod jego adresem przez powoda roszczeń.

Sąd nie dał wiary tym zeznaniom pozwanego, w których prezentował on układ faktycznych kompetencji członków zarządu Spółki (...), które pozbawiały go możliwości zapoznania się z sytuacją finansową tej spółki oraz wykluczały go z podejmowania decyzji w tym zakresie. Pozwany swoją inicjatywę dowodową dotyczącą tej kwestii ograniczył do własnych zeznań. Zdaniem Sądu nie mają one jednak mocy przekonywującej. Przede wszystkim z żadnych dokumentów nie wynika, aby stosunki wewnętrzne w spółce dotyczące działalności jej zarządu ograniczały uprawnienia pozwanego w obszarze dotyczącym prowadzenia jej spraw finansowych. Jeśli z jakichś przyczyn uznał on, że kwestia ta nie będzie stanowiła jego zainteresowania i zdał się w tym obszarze na drugiego członka zarządu, to uczynił to na własne ryzyko i nie może na tej podstawie skutecznie podnosić tej okoliczności dla zwalczania roszczeń dochodzonych na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Fakt, że powód jako drugi członek zarządu dysponował dokumentacją

księgową w okresie, gdy zażądał jej wydania organ ścigania nie oznacza, że pozwany nie miał do niej wglądu. Jak wynika bowiem z jego zeznań powód informował go o otworzeniu nowego biura, w którym dokumentacja spółki była przechowywana. Materiał dowodowy sprawy, inny aniżeli zeznania pozwanego, nie potwierdza aby żądał on od powoda dostępu do ewidencji księgowej. Takie żądania pojawiają się dopiero w okresie wystąpienia konfliktu między stronami, tj. na przełomie 2007 i 2008 r.

Sąd zaznaczył, że pozwany podpisał sprawozdanie finansowe za rok 2006 r. Jakkolwiek pozwany kwestionował, że podpisywał określone dokumenty odwołując się przy tym do nielogiczności uczestniczenia w decyzjach, które były wbrew jego interesom, to jednak należy te zarzuty konfrontować z treścią art. 253 k.p.c. Stosownie do niej, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Pozwany nie wykazał (nie udowodnił), że złożony pod sprawozdaniem finansowym jego podpis od niego nie pochodzi, ani że został on złożony w innych okolicznościach aniżeli związane z opracowaniem tego dokumentu. Zeznania pozwanego w tym zakresie nie były jednoznaczne i wewnątrznie spójne. Sąd stwierdził, że ocena zeznań powoda jest podobna. Strony afirmowały te okoliczności, które w ich ocenie były niekorzystne dla przeciwnika procesowego, a przy tym w odniesieniu do własnych działań i roli w Spółce (...) miały charakter chaotyczny. Obserwacja bezpośrednia poczyniona w trakcie przesłuchania stron doprowadziła Sąd Rejonowy do wniosku, że było to działanie celowe ukierunkowane na nieujawnienie okoliczności mogących mieć znaczenie dla sprawy, a w ocenie stron mogących mieć niekorzystny skutek dla jej wyniku. Wystąpienia stron miały zabarwienie emocjonalne, częstokroć dotyczyły przymiotów osobowych przeciwników procesowych, a w istocie stanowiły wzajemną ocenę ich rzetelności i uczciwości.

Skoro w aktach znajdują się dokumenty dotyczące działalności (...) Spółki (...) podpisane przez pozwanego, to brak dostatecznych podstaw do przyjęcia, że nie był on obeznany z jej sytuacją w tym obszarze, oraz że kwestie te należały do wyłącznej kompetencji drugiego członka zarządu, tj. M. K..

Nie przekonało Sądu, że pozwany dopiero w 2008 r. mógł zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki (...), albowiem wówczas uzyskał z prokuratury część jej dokumentacji księgowej. Materiał dowodowy sprawy, w tym zeznania samego pozwanego, prowadzi do wniosku, że nie tyle był on wyłączony z prowadzenia i kontroli spraw finansowych, co zaniechał w tej mierze sam aktywności upatrując w powodzie osoby bardziej kompetentnej. To jednak nie zwalnia go z odpowiedzialności za zobowiązania spółki, w której pełnił i nadal sprawuje funkcję prezesa zarządu.

Sąd miał na uwadze, że powód również był członkiem zarządu Spółki (...), przy czym od daty jej zawiązania pełnił funkcję jej wiceprezesa, a w okresie od 8 stycznia 2008 r. do 10 marca 2008 r. funkcję prezesa jej zarządu. Na podstawie powyższego Sąd wyprowadził wniosek, że także powód był odpowiedzialny solidarnie z pozwanym za zobowiązania Spółki (...), które istniały w okresie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu.

Pozwany w ramach niniejszego postępowania podniósł, że roszczenia dochodzone przez powoda istniały w okresie, gdy M. K. był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Powód zaś tej okoliczności nie zaprzeczył, co dało podstawę do oceny przez Sąd twierdzenia pozwanego, po uwzględnieniu wyniku całej rozprawy, za fakt przyznany. W tej mierze Sąd oparł się na treści art. 230 k.p.c.

Niezależnie jednak od powyższego twierdzenia pozwanego w powyższym zakresie podlegały konfrontacji z przytoczeniami pozwów złożonych w sprawach z powództwa powoda przeciwko Spółce (...), w których wydane zostały nakazy zapłaty stanowiące podstawę żądań kierowanych pod adresem J. M. w przedmiotowej sprawie.

Sąd zwrócił uwagę na to, że postępowania te zostały zainicjowane przez powoda w roku 2009 a M. K. wyprowadził swoje uprawnienie do żądania zapłaty określonych kwot przez Spółkę (...) w związku z uiszczonymi przez niego należnościami tej Spółki wobec jej kontrahentów. Nie wynika wprost ze stanowiska procesowego M. K. z jakiej przyczyny zdecydował się pokryć te zobowiązania, bo w tym zakresie brak przytoczeń faktycznych w niniejszej sprawie oraz sprawach przeciwko Spółce (...). W związku z tym Sąd przyjął, że skoro nie było innej podstawy, bo dla jej przyjęcia w ramach niniejszego postępowania brak podstaw procesowych, to dokonywał zapłaty zobowiązań z tej przyczyny, że sam był za nie odpowiedzialny. Taka osobista odpowiedzialność powoda jest możliwa do zidentyfikowania właśnie

na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Regulowanie zobowiązań spółki należy wiązać z zabezpieczeniem się powoda przed jego odpowiedzialnością osobistą wynikającą z przywołanej podstawy prawnej. To zaś Sąd ujął w kontekście twierdzenia pozwanego, że powód także odpowiadał za zobowiązania, które uregulował, a w ramach przedmiotowego postępowania domaga się ich zwrotu.

Powyższy kontekst wyznacza płaszczyznę na podstawie której należy ocenić nabycie przez powoda spleconych wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 518 § 1 pkt 1 k.c. osoba trzecia, która spleca wierzyciela, nabywa splecona wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, jeżeli płaci cudzy dług, z który jest odpowiedzialna osobiście. Powód jako członek zarządu Spółki (...) odpowiadał na zasadzie art. 299 § 1 k.s.h. osobiście za jej długi i dlatego splecił wierzytelności jej kontrahentów, których zwrotu następnie zażądał od Spółki. Ostatecznie M. K. uzyskał nakazy zapłaty obejmujące obowiązek zapłaty Spółki (...), należności stanowiących przedmiot spłat dokonanych przez powoda.

Sąd zwrócił też uwagę na to, że powód dokonując przytoczeń faktycznych w poszczególnych sprawach nie powołał okoliczności pełnych a jego twierdzenia są zdaniem Sądu wybiórcze. Sąd wskazał, że w sprawie I Nc 1697/09 powód przytacza, że zapłacił za Spółkę (...), w styczniu 2008 r., z własnego rachunku 1.501 zł tytułem raty leasingowej, będąc jej pracownikiem i udziałowcem. Nie poinformował jednak, że w tej dacie był także Prezesem Zarządu tej Spółki (od 8 stycznia 2008 r.). Tożsamy zakres przytoczeń faktyczny powód zawarł w uzasadnieniach kolejnych pozwów składanych przeciwko (...) spółce z o.o. w sprawach, w których zostały wydane nakazy zapłaty załączone w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd dostrzegł, że zobowiązania uregulowane przez powoda istniały w okresie, gdy również on był członkiem zarządu Spółki (...). Przynajmniej niektóre z nich wynikają one ze stosunków zobowiązaniowych o charakterze ciągłym (umowa leasingu, najmu), a przy tym takich które zostały nawiązane przez Spółkę (...) w okresie, gdy powód był członkiem zarządu. Także wymagalność poszczególnych należności, choć jest to okoliczność drugorzędna, nastąpiła w okresie, gdy M. K. był członkiem zarządu spółki.

W sprawie o sygn. akt I Nc 800/08 powód domagał się zapłaty od Spółki (...) kwoty 1.894,05 zł wywodząc, że zapłacił za nią tę należność za zużyte media wobec korzystania tej spółki z przedmiotu najmu. Nadto powód zapłacił za Spółkę czynsz najmu. Obie należności wynikały z faktur obciążających Spółkę (...), a wystawionych w styczniu i lutym 2008 r. M. K. zapłacił te należności 21 lutego 2008 r., a zatem w dacie gdy pełnił funkcję Prezesa Zarządu w/w Spółki.

Sąd wywiódł stąd, że powód dokonał zapłaty należności, za które sam ponosił odpowiedzialność solidarną z pozwanym, jako członek zarządu Spółki (...).

Tym samym podstawę jego odpowiedzialności stanowił przepis art. 299 § 1 k.s.h.

W sprawie o sygn. akt I Nc 1697/09 jak wynika z twierdzeń pozwu M. K. zapłacił 9 stycznia 2008 r. ratę leasingową. Była to rata 18, a zatem wynikająca z umowy zawartej również w okresie, gdy powód był członkiem zarządu (wiceprezesem). W dniu 9 stycznia 2008 r. powód był Prezesem Zarządu Spółki P..

Na podstawie powyższego należy wyprowadzić wniosek, że powód ponosił osobistą odpowiedzialność za uregulowanie powyższej należności, jako członek zarządu Spółki, na której spoczywał obowiązek zapłaty powyższej kwoty. Jego odpowiedzialność miała charakter solidarny z odpowiedzialnością pozwanego, który także ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki na tej samej podstawie prawnej.

W sprawie o sygn. akt I Nc 1698/09 powód domagał się zapłaty kwoty 2.000 zł uiszczonych za Spółkę (...) 6 marca 2008 r. tytułem wynagrodzenia za obsługę prawną. Skoro powód tę należność zapłacił, to musiała ona istnieć i być wymagalna w dacie świadczenia. W dniu 6 marca 2008 r. powód był Prezesem Zarządu Spółki P..

Zdaniem Sądu M. K. zapłacił należność za którą ponosił osobistą odpowiedzialność, jako członek zarządu Spółki (...), a przy tym była to odpowiedzialność solidarna z pozwanym wynikająca z treści art. 299 § 1 k.s.h.

W sprawie o sygn. akt I Nc 1735/09 powód żądał zapłaty 1.873,09 zł, którą według twierdzeń pozwu zapłacił za Spółkę (...) tytułem raty leasingowej. Płatności dokonał 5 lutego 2008 r., a zatem w okresie gdy był Prezesem Zarządu tej Spółki.

W tym przypadku Sąd Rejonowy również uznał, że powód uregulował należność za która była osobiście odpowiedzialny. Jednocześnie jego odpowiedzialność miała charakter solidarny z pozwanym będącym drugim członkiem zarządu.

W sprawie o sygn. akt I Nc 1997/09 powód żądał zapłaty 1.873,09 zł tytułem zwrotu zapłaconej raty leasingowej za spółkę (...). Należność ta wynika ze stosunku obligacyjnego o charakterze ciągłym, który został nawiązany w okresie, gdy powód był członkiem zarządu Spółki (...). Istniała zatem ona w okresie, gdy sprawował on funkcję wiceprezesa zarządu. Nie jest przy tym konieczne dla odpowiedzialności członków zarządu, aby wierzytelność wobec spółki była wymagalna w okresie, gdy pełnili funkcję członka zarządu, lecz wystarczy aby wierzytelność istniała. Wysokość rat leasingowych jest znana, a okoliczność, że stawała się ona wymagalna po zaprzestaniu pełnienia funkcji w zarządzie, pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność w trybie art. 299 § 1 k.s.h. Należy mieć przy tym na uwadze, że z przytoczeń pozwu nie wynika, aby uiszczona przez powoda należność stała się wymagalna po zaprzestaniu pełnienia przez niego funkcji w zarządzie, lecz wynika jedynie kiedy należność zapłacił. Pozwany zaś podniósł, że należności dochodzone pozwem obciążały powoda, jako członka zarządu, a powód do tej okoliczności się nie odniósł. Materiał dowodowy nie stoi zaś w sprzeczności z twierdzeniem J. M.. Nie było zatem przeszkód, aby przyjąć twierdzenia pozwanego za przyznane, na podstawie art. 230 k.p.c.

Powyższe odnosi się również do zapłaconej przez powoda kwoty 1.873,09 zł, której zwrotu domagał się od Spółki (...) w ramach postępowania oznaczonego sygn. akt I Nc 1994/09.

W sprawie o sygn. akt I Nc 1998/09 powód żądał kwoty 1.873,09 zł tytułem zwrotu uiszczonej za Spółkę (...) raty leasingowej. Załata nastąpiła 20 lutego 2008 r. a zatem w dacie, gdy powód był Prezesem Zarządu tej Spółki.

Rekapitułując Sąd uznał, że skoro powód był odpowiedzialny na takiej samej zasadzie jak pozwany za zobowiązania Spółki (...), które pokrył z majątku osobistego, to nie mógł skutecznie domagać się od pozwanego całości spełnionego świadczenia. Powód i pozwany ponosili bowiem solidarną odpowiedzialność za zobowiązania Spółki. Jeśli zaś jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, to przysługuje mu regres wobec współdłużnika na zasadach wynikających z przepisu art. 376 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Okoliczności przedmiotowej sprawy nie wiodą zdaniem Sądu Rejonowego do wniosku, że strony postępowania łączyła treść stosunku zobowiązaniowego, który kształtowałby w sposób szczególny kwestie dotyczące zwrotu świadczenia spełnionego przez jednego z dłużników solidarnych. Tym samym należało uznać, że żądanie zwrotu takiego świadczenia mogło obejmować części równe.

Tym samym powód skutecznie mógł domagać się, na podstawie w/w przepisu regulującego regres pomiędzy dłużnikami solidarnymi zwrotu połowy świadczenia, które spełnił za Spółkę (...).

Sąd podkreślił, że powód zaspokajając wierzytelności za Spółkę (...) czynił to w okresie, gdy był Prezesem jej zarządu (do 10 marca 2008 r.). Symptomatyczne przy tym jest, że w czasie, gdy powód dokonywał zapłaty, w KRS nie był ujawniony jako członek zarządu pozwany J. M. (por. KRS np. k. 475-479). Oznacza to, że w dacie regulowania zobowiązań Spółki przez powoda pełnił on w niej taką funkcję, która umożliwiały mu samodzielne wydawanie dyspozycji zapłaty zobowiązań przez tę spółkę. Zgodnie zaś z zasadami reprezentacji tej Spółki w owym okresie nie był do niej uprawniony pozwany.

Sąd zwrócił uwagę, że powód nie wyjaśnił dlaczego regulował zobowiązania z majątku własnego, a nie ze środków stanowiących majątek Spółki. Pomimo braku przytoczeń w tym zakresie Sąd wywiódł, mając na uwadze kondycję (...) Spółki (...) w roku 2008, że nie posiadała ona dostatecznych środków na regulowanie zobowiązań.

W rezultacie mając na uwadze charakter odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania oraz uwzględniając, że także powód był jej członkiem zarządu, solidarnie z pozwanym odpowiedzialnym za zobowiązania tej Spółki, Sąd zasądził w poszczególnych sprawach połączonych do wspólnego prowadzenia i rozstrzygania połowę dochodzonych w nich należności realizując w ten sposób normę przepisu art. 376 § 1 k.c.

W odniesieniu do żądania zapłaty odsetek Sąd przyjął, że jest ono uzasadnione za okres biegnący od upływu terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty skierowanym przez powoda do pozwanego. Termin świadczenia, na podstawie wezwania do zapłaty, należało przyjąć za przypadający do 20 kwietnia 2012 r. Uchybiając temu terminowi pozwany z dniem następnym popadł w opóźnienie i zobowiązany jest począwszy od tej daty zapłacić odsetki. Natomiast żądanie było nieuzasadnione za okres poprzedzający 21 kwietnia 2012 r. Zgodnie z treścią art. 359 § 2 i § 3 oraz art. 481 § 2 k.c., w stosunkach cywilnoprawnych należą się odsetki ustawowe w rozumieniu tych przepisów. Niewyegzekwowane odsetki za opóźnienie objęte załączonymi do pozwu tytułami egzekucyjnymi mogłyby być objęte odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., lecz wówczas powinno się je zsumować i wyrazić kwotowo. Wobec tego, że wymaganie powyższe nie zostało spełnione wniosek powoda o zasądzenie odsetek mógł być rozumiany wyłącznie jako żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty objętej powództwem (art. 481 § 1 k.c.).

Należało zatem przyjąć, że odsetki za opóźnienie należały się zgodnie z regułą wyrażoną w przepisie art. 455 k.c., czyli od chwili wymagalności dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. roszczenia. Przepis art. 455 k.c. stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wezwanie do zapłaty pochodziło z 16 kwietnia 2012 r. zakreślono w nim termin świadczenia do dnia 20 kwietnia 2012 r., a przesyłkę nadano 16 kwietnia 2012 r.

Wobec powyższego należało przyjąć, że wezwanie pozwany otrzymał przed 20 kwietnia 2012 r. i miał możliwość zastosowanie się niego. J. M. tej okoliczności nie kwestionował.

Sąd wskazał wreszcie, że rozstrzygając o żądaniach powoda, oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, które co do autentyczności nie wzbudziły wątpliwości. Za pomocą tych dokumentów pozwany nie wykazał wystąpienia okoliczności zwalniających go z odpowiedzialności na podstawie przyjętej podstawy prawnej.

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd jako podstawę prawną wskazał zasadę określoną w art. 100 k.p.c. odwołując się do art. 108 § 1 k.p.c. Sąd stwierdził, że rozstrzygnął w odniesieniu do każdej ze spraw o zasadzie poniesienia kosztów, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając orzeczenie w części oddalającej powództwa we wszystkich połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach. Wyrokowi zarzucił naruszenie art. 299 k.s.h. w związku z art. 18 § 2 k.s.h. poprzez uznanie, że w okresie od 01.02.2007 do 10.03.2008 powód ponosi współodpowiedzialność za zobowiązania spółki, a przeczy to celowi przepisu z art. 18 § 2 k.s.h. oraz naruszenie art. 233 kpc - poprzez „dowolną interpretację przepisów i mimo złożonego materiału dowodowego w sprawie orzekanie z jego pominięciem”.

W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z postanowieniem z dnia 10.03.2008r. z dniem 01.02.2007 powód utracił zdolność do pełnienia funkcji (mandatu) członka zarządu z dniem uprawomocnienia się wyroku za popełnione przestępstwo - orzeczony wyrok w sprawie o sygn. akt XIV K 2054/06.

Zdaniem skarżącego interpretacja poczyniona przez Sąd nie może się ostać, gdyż przeczyłaby funkcji i celowi art. 18 k.s.h. Wywodził skarżący, że dniem 01.02.2007r. odpadła wszelka odpowiedzialność powoda za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. w trybie art. 299 k.s.h.

Taka sytuacja powoduje, iż w okresie powstania tytułów wykonawczych - jak i w okresie powstania zobowiązań, które zostały przez powoda spłacone, a dotyczyły (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., powód nie ponosi za te zobowiązania. To powoduje zdaniem skarżącego, iż powództwo w całości winno być uwzględnione.

Skarżący argumentuje nadto, że stan wskazany przez Sąd nie jest, właściwą interpretacją przepisów art. 299 k.s.h. i 18 k.s.h., gdyż przeczy istocie przepisu art. 18 § 2 k.s.h. i Postanowienie z dnia 10.03.2008r. pozostawia martwym, choć wskazuje ono ostatecznie, że utrata zdolności do pełnienia funkcji członka zarządu powstała 01.02.2007r. Zatem nie jest możliwym, by za okres późniejszy powód ponosił odpowiedzialność w trybie art. 299 k.s.h., gdyż naruszało by ten przepis, a stan taki nie może się ostać. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż umowę leasingu zawartego z Daimler C. (...)z.o.o. podpisał i zawarł pozwany, co dowodzi, iż w świetle choćby zdroworozsądkowego myślenia wszelką odpowiedzialność w rozumieniu innych przepisów ponosi tylko i wyłącznie pozwany (za wyjątkiem (...) Sp.zo.o.).

Wszelki inny materiał dowody - w tym postanowienie o oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości, dowodzą zasadności roszczeń powoda. Nie celowe było wszczynanie wszystkich egzekucji, jeśli jedna z nich stała się oczywiście nieskuteczna - generowałyby to koszty po stronie Wierzyciela - powoda, które co do zasady były by zbyteczne i nie ekonomiczne.

Inne tezy podniesione w sprawie, zwłaszcza przez stronę pozwaną dla rozstrzygnięcia sprawy nie mają żadnego znaczenia. Ważnym jest powstanie roszczenia wobec spółki (...), nieskuteczność egzekucji oraz spóźniony wniosek o ogłoszenie upadłości.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji na koszt powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy dokonując własnej merytorycznej oceny materiału procesowego podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Ustalenia te dotyczą one wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i nie wymagają uzupełnienia ani też uszczegółowienia. Wobec tego Sąd Okręgowy uznaje te ustalenia za część uzasadnienia własnego orzeczenia w sprawie bez potrzeby ponownego ich szczegółowego prezentowania.

Odnosząc się do argumentacji prawej przedstawionej dla uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dostrzec należy, że Sąd I instancji opierając swoje rozstrzygnięcie o konstrukcję regresu między dłużnikami solidarnymi zbędnie odwoływał się do normy art. 518 k.c. jako podstawy nabycia zaspokojonych przez powoda roszczeń przysługujących przeciwko spółce. Odpowiedzialność członka zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. została w orzecznictwie jednoznacznie ukształtowana jako szczególna postać odpowiedzialności odszkodowawczej (za czyn niedozwolony – por. przede wszystkim uchwała Sądu Najwyższego (7 sędziów) z dnia 7 listopada 2008 r. III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20). W konsekwencji odrzucono też w judykaturze wyrażaną wcześniej koncepcję przyjmującą, że na podstawie art. 299 k.s.h. członek zarządu odpowiada (gwarancyjnie) za cudzy dług (dług spółki). W późniejszym orzecznictwie także wielokrotnie potwierdzano, że do odpowiedzialności wywodzonej z tej normy stosować należy przepisy o czynach niedozwolonych.

Zatem członek zarządu odpowiada za szkodę, jaką wyrządza wierzycielowi spółki przez sprzeczne z prawem zaniechanie (zaniechanie wykonania ciężącego na nim obowiązku w zakresie terminowego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości). Płacąc należność wierzycielowi spółki na podstawie art. 299 k.s.h. członek zarządu zatem naprawia szkodę (płaci odszkodowanie) w rozumieniu normy art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c. Jeśli tak, to nie można przyjmować, że członek zarządu tym aktem zaspokaja dług cudzy, za który jest odpowiedzialny osobiście lub rzeczowo –zaspokaja on (jako sprawca szkody) własny dług względem wierzyciela spółki.

W rezultacie norma art. 518 §1 pkt. 1) k.c. nie znajduje w tym przypadku zastosowania a członek zarządu uiszczający należność odszkodowawczą, dla wykazania istnienia swojego roszczenia zwrotnego wobec spółki winien wykazać istnienie innej podstawy prawnej (np. nabycia wierzytelności w drodze czynności prawnej lub zaistnienia stanu bezpodstawnego wzbogacenia po stronie spółki w następstwie zwolnienia jej z obowiązku świadczenia wobec wierzyciela).

Wobec przesądzonego w orzecznictwie deliktowego charakteru odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki przyjąć należy, że zaspokojenie roszczeń z art. 299 k.s.h. przez jednego z członków zarządu odpowiedzialnych solidarnie wobec wierzyciela spółki stosownie do treści art. 299 §1 k.s.h., powoduje konieczność stosowania normy art. 441 §2 k.c., w myśl którego jeżeli szkoda była wynikiem działania lub zaniechania kilku osób, ten, kto szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza od winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody. W tym kontekście dla rozliczeń między członkami zarządu na podstawie art. 421 §2 k.c. w zw. z art. 299 k.s.h. i art. 2 k.s.h. i wobec źródła odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania nie ma znaczenia posiadanie przez członka zarządu tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce (tytuł stwierdzający istnienie zobowiązania ma charakter deklaracyjny a zatem nie może tworzyć abstrakcyjnego uzasadnienia dla odpowiedzialności innego członka zarządu w myśl reguł z art. 299 k.s.h.).

Zatem właściwą podstawą dla rozstrzygnięcia w zakresie regresu pomiędzy członkami zarządu spółki z o.o. winien być przepis art. 441 §2 k.c. w zw. z art. 376 k.c.

Z materiału procesowego nie wynika jednak, by poprawa kwalifikacji w zakresie objętym zaskarżeniem mogła wpływać na zmianę orzeczenia, zwłaszcza wobec zarzutów skarżącego wywodzącego, że faktycznie nie był członkiem zarządu w czasie, w którym aktualizowały się zaspokajane przezeń roszczenia wierzycieli spółki.

Odnosząc się do wywodów skarżącego stwierdzić należy, że zasadnie wskazuje on, iż wobec skazania go prawomocnym wyrokiem poczynszy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia utracił mandat członka zarządu. Logiczną konsekwencją tego faktu jest wyłączenie odpowiedzialności powoda za zobowiązania spółki powstałe po tej dacie. Sąd Rejonowy rzeczywiście niewłaściwie ocenił znaczenie prawne prawidłowych ustaleń co do skazania powoda. Pozostaje to jednak bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia w zaskarżonej części wyroku.

Rację ma skarżący, że jeśli spełniał na rzecz wierzycieli spółki nie będąc do tego zobowiązany (nie będąc członkiem zarządu), to w grę nie wchodzi zastosowanie normy art. 299 §1 k.s.h. w zakresie dotyczącym regresu między członkami zarządu.

Podkreślić jednak należy, że Sąd Rejonowy ustalił, iż w momencie spełnienia poszczególnych świadczeń przez powoda sytuacja finansowa spółki była bardzo zła. Powód zaś faktycznie zarządzający spółką (zawiadujący jej sprawami jak członek zarządu mimo prawnej przeszkody w postaci wyroku skazującego) doskonale znał jej sytuację majątkową. W tych realiach posiadając wiedzę o własnym skazaniu oraz złej kondycji majątkowej spółki nie dającej możliwości zaspokojenia wierzycieli powód zaspokajał wybrane przez siebie długi spółki.

Oceniając tą sytuację stwierdzić należy, że (stosownie do wcześniejszych wywodów) powód nie wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela (nie nabył ex lege praw zaspokajanych wierzycieli wobec spółki) skoro nie był odpowiedzialny osobiście ani majątkowo za zobowiązania które zaspokajał.

Rozpatrując roszczenia powoda wobec spółki wynikłe w następstwie zaspokojenia wierzyciela w świetle każdej innej podstawy prawnej (np. w świetle przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu) stwierdzić należałoby natomiast, że (biorąc pod uwagę datę powstawania tych roszczeń i sytuację ekonomiczną spółki oraz stan świadomości powoda) brak złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez drugiego członka zarządu nie mógł spowodować szkody w majątku powoda. Powód bowiem świadczył na rzecz wierzycieli, mając wiedzę co do braku możliwości uzyskania zaspokojenia roszczeń zwrotnych (w szerokim tego słowa znaczeniu) z majątku spółki. W tej sytuacji faktycznej dobrowolne

świadczenie powoda (w myśl zasady *volenti non fit iniuria*) nie mogło stanowić źródła roszczeń odszkodowawczych kierowanych wobec pozwanego jako członka zarządu spółki na podstawie art. 299 §1 k.s.h.

Zachodzi zatem przesłanka wyłączająca odpowiedzialność pozwanego, o której mowa w art. 299 §2 k.s.h. i wyrok w części oddalającej powództwa w połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawach uznać należy za prawidłowy.

W efekcie stwierdzić należy, że zaskarżone orzeczenie ostatecznie jest zgodne z przepisami prawa materialnego.

Skarżący nie przedstawił żadnych wywodów pozwalających na uznanie za uzasadniony zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c.

Skuteczne przypisanie Sądowi I naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego, że Sąd orzekający w I instancji naruszył ustalony w nauce i orzecznictwie wzorzec swobodnej oceny. Tylko takie naruszenie może być przeciwstawiane (mającej cechy dyskrecjonalnej) kompetencji Sądu w zakresie swobodnej oceny materiału dowodowego, ukształtowanej jako wyraz jednej z podstawowych zasad procesowych. Wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, że ocena dowodów dokonana zgodnie z art. 233 k.p.c. cechuje się spójnością logiczną, zgodnością z zasadami doświadczenia życiowego i odnosi się do całokształtu materiału (musi być kompletna). Zachowując ten wzorzec Sąd nie narusza więc normy art. 233 k.p.c. nawet jeśli z tego samego materiału można wyprowadzić równie poprawne logicznie wnioski co do przebiegu zdarzeń odmiennego od przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia .

Dla przypisania Sądowi naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów konieczne jest zatem wykazanie przez skarżącego, iż sądowa ocena materiału procesowego została dokonana sprzecznie z wymaganiami prawa procesowego, w sposób wybiórczy, lub nieodpowiadający zasadom logiki czy też doświadczenia życiowego.

Skarżący nie podważył w apelacji żadnego z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń. Wywody jego w istocie sprowadzają się do kwestii nieprawidłowej oceny prawnej ustalonych faktów w płaszczyźnie normy art. 18 k.s.h. Kwestia ta została omówiona wyżej i nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. W rezultacie zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego również nie uzasadnia żądań apelującego

W rezultacie stosując normę art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód przegrał w całości postępowanie odwoławcze i jest zobowiązany do zwrotu pozwanemu kosztów tym postępowaniem wywołanych.

Skoro sprawy rozpatrywane w postępowaniu apelacyjnym zostały jedynie formalnie połączone do wspólnego rozpoznania i nie utraciły swojej odrębności procesowej, obowiązkiem Sądu było rozliczenie kosztów procesu odrębnie za każdą sprawę.

Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego ustalone na podstawie §6 pkt. 2 w zw. z §2 ust 1 i § 13 ust 1 pkt. 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 roku, poz. 461).

W każdej ze spraw ustalona oddzielnie wartość przedmiotu zaskarżenia była wyższa niż 500 i nie wyższa niż 1500 zł. Zatem w każdej wynagrodzenie pełnomocnika (stosownie do powołanego wyżej przepisu §6 pkt 2 w zw. z §13 ust 1 pkt. 1 cytowanego rozporządzenia) wyniosło 90 zł. Suma wynagrodzenia we wszystkich sprawach (630 zł) została więc uwzględniona w punkcie II sentencji.

- (...) - (...) - (...)